

Een woord tot aanbeveling van deelneming aan de zendingszaak.

<https://hdl.handle.net/1874/356297>

900. (9)

EEN WOORD

TOT

AANBEVELING VAN DEELNEMING AAN DE ZENDINGSZAAK.

„Onze Vader, die in de hemelen zijt, uw koningrijk kome.” Zoo luidt eene dier heerlijke, zinrijke en veelbevattende beden, welke onze Heer en Heiland ons geleerd heeft elken dag ten hemel op te zenden, en bij ieder christen, die indedaad en in waarheid een christen is, is buiten allen twijfel deze bede op den bodem van het hart geschreven. Wanneer wij bij ervaring hebben leeren kennen wat wij te verstaan hebben door het koningrijk Gods, door dat koningrijk gevestigd in het dierbaar bloed van Hem, op wiens lijden en sterven tot verzoening onzer zonden wij in de laatste weken met nadruk gewezen werden; wanneer wij het door ondervinding weten, hoe dat koningrijk is gerechtigheid en vrede en blijdschap door den H. Geest; hoe daartoe te behooren hetzelfde is als te behooren tot de verlostten door den dood van Gods Zoon, de

vernieuwden door den Geest der heiligmaking, de aangenomenen tot den rang van kinderen Gods en de erfwachters der eeuwige gelukzaligheid in de hemelsche woningen; dan wenschen wij niets inniger en vuriger dan dat het meer en meer kome, dat Hij die het verordineerd en Hij, die het in zijn schuldverzoenend bloed gevestigd heeft, alle eer ontvange, meer en meer gekend, geprezen en verheerlijkt worde en dat die nabij en die verre zijn in de zoo onmisbare en onschatbare zegeningen van dat hemelsch koninkrijk deelen mogen. Bezielt u dat verlangen? is het die zielsbegeerte, welke u dagelijks die bede van het volmaakt gebed doet opzenden en u dringt om naar vermogen aan de verbreiding van het Evangelie deel te nemen? Wat hiervan ook zij, ik wensch een woord tot u te spreken dat dienstbaar zijn kan om uwen ijver daartoe op te wekken of te verlevendigen. Zoo gij u zelve hebt leeren kennen, dan erkent gij ten volle, dat wij die opwekking gedurig van noode hebben. Zoo ligt verdooft onze ijver, zoo koel is vaak onze liefde, zoo klein ons geloof, zoo flauw onze hoop. Wij hebben telkens noodig, dat er eene wekstem tot ons kome, waardoor ons geloof versterkt, onze liefde vermeerderd, onze hoop bevestigd, het vuur van ijver meer brandende in ons kan worden. Daarom wensch ik, tot hare aanbeveling, een woord tot u te rigten over de deelneming aan de zedingszaak, de deelneming aan dat werk, hetwelk ten

oogmerk heeft, dat het koningrijk Gods onder de heidenen en onder zoovelen als van het licht des evangelies nog verstoken zijn, uitgebreid worde. Wat wij door die deelneming hebben te verstaan zal, naar ik vertrouw, geene breedvoerige aanwijzing noodig hebben. Gij erkent zeker met mij, dat men nog niet gezegd kan worden in deze zaak naar behooren deel te nemen, wanneer men van tijd tot tijd daarvoor van het zijne eene meerdere of mindere gave afzondert, nu en dan eene zendingsbidstond bijwoont en een zendingsbericht leest, ook nog niet, wanneer men zich voor het uitwendige als lid aan een of ander genootschap of kring tot dat doel heeft aangesloten. Deel te nemen aan de zaak der zending kan hij alleen gezegd worden, die het hart aan deze zaak heeft gegeven; die uit liefde voor dien Heiland, die zondaren, die ook hem gekocht heeft met zijn bloed, uit die liefde, welke eene vrucht is van een ootmoedig, den Heiland zich toeëigenend geloof, ook de heidenen liefheeft, de zendingen en de zending liefheeft; die in de behartiging dezer zaak naar krachten en gaven niet alleen iets pligtmatigs, maar die er zijne blijdschap in vindt; die met bindende belangstelling haar gadeslaat in hare zoo schoone, maar vaak zoo moeilijke ontwikkeling; die haar ondersteunt, haar verdedigt, hare ondersteuning bij anderen zoekt te bevorderen en die het er niet bij laat berusten, dat hij haar oppervlakkig kent, maar alle middelen aanwendt en alle gelegen-

heden zooveel mogelijk zich ten nutte maakt, om beter, naauwkeuriger en grondiger met haar bekend te worden. Deze deelneming is het, welke ik met eenige der vele drangredenen, die er voor zijn, u wensch aan te bevelen. Verleent mij voor eenige oogenblikken uwe belangstellende aandacht, wanneer ik u daartoe doe opmerken, hoe hij, die op de omschrevene wijze deelneemt aan de zedingszaak, deelneemt aan een werk, dat in zich zelve reeds heerlijk is, - dat het heerlijkst zielsgenot schenkt - en dat aan zijne eigene zaligheid uitnemend kan dienstbaar wezen.

De deelneming aan de zedingszaak is de deelneming aan een werk dat in zich zelve reeds heerlijk is. Zou het niet? Zij is deelneming aan de Evangelieverbreiding, en wat is Evangelieverbreiding anders dan medewerking aan de volvoering van den raad van God tot zaligheid van zondaren, van dat raadsbesluit dat genomen is door den Eeuwigen en Ontfermende vóór de grondlegging der wereld, en dat in eeuwigheid de stof der aanbidding, dankzegging en verheerlijking des Allerhoogsten door de verlostten in den hemel zal uitmaken. Wij weten het, dit was de verborghenheid van zijnen wil, naar zijne welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in zich zelve, om in de bedeeling van de volheid der tijden, wederom alles

tot één te vergaderen in CHRISTUS, beide dat in den hemel is en dat op de aarde is (1), dit zijn welbehagen, dat in CHRISTUS al de volheid wonen zou en dat Hij, door hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, alle dingen verzoenen zou tot zich zelve, hetzij de dingen die op de aarde, het zij de dingen die in de hemelen zijn (2). Ziet, tot volvoering van dien raad daalde de Zone Gods uit den hemel neder, Hij in wien, gelijk het Licht, ook het Leven is der menschen. Hij openbaarde dat leven door zijne verschijning op aarde, hij schenkt het door zijnen bloedigen dood, hij deelt het aan allen die gelooven persoonlijk mede door de kracht des Heiligen Geestes. Overal waar nu het Evangelie zijns koninkrijks wordt verkondigd, daar ruist een levensadem en naarmate het gekend wordt en aangenomen, verbreidt zich dat koninkrijk en wordt het doel der verlossing bereikt, dat hemel en aarde weder óéne Gemeente worde, waarin God woont en troont en wordt verheerlijkt. Welk eene eere dan boven iedere eere, welk voorregt boven ieder voorregt, wanneer wij, geringe menschenkinderen, wij, zondige zonen en dochteren van ADAM, niet alleen zelve kunnen en mogen verlost, vernieuwd, in dat koninkrijk opgenomen worden, maar dat God ook onzen arbeid gebruiken wil, ook ons wil toelaten zijn werk te werken en in de kracht van zijnen Geest het heerlijkst doel te bevorderen, de verlos-

(1) Efez. I: 9, 10.

(2) Coloss. I: 19, 20.

sing, heiliging en zaliging, de volkomene verzoening met Hem en de behoudenis voor den hemel van eene mede zondige menschenwereld! Waar is een werk, dat zoo grootsch, zoo heerlijk, zoo hartverheffend is? Wie zou niet daarom reeds de deelneming aan de zendingszaak de deelneming aan een heerlijk werk moeten noemen?

Te meer, daar dit werk, de volvoering van het plan van God, ook is de deelneming aan het werk van Gods Zoon, den eeuwiggezegenen Heer en Zaligmaker van zondaren, JEZUS CHRISTUS. Gekomen in de wereld om het Godsrijk te vestigen, heeft Hij door woord en daad bewezen dat het zijne vreugde was te zoeken en te zaligen wat verloren is. In een leven van enkel lijden heeft Hij geene andere blijdschap dan deze gekend. Hij heeft ze gesmaakt, ook te midden der duisternis van Golgotha, bij het uiten van het woord tot den boetvaardigen moordenaar gesproken: „heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn;” hij heeft ze vooral genoten bij het doen hooren van den triumfgalm: het is volbragt, waardoor hij bezegelde, dat de offerande was gebragt, waardoor tot in eeuwigheid zouden worden volmaakt degenen die geheiligd worden. En gelijk Hij gezind was op aarde, zoo is Hij, die gisteren en heden en tot in eeuwigheid dezelfde is, opgestaan van de dooden en heengevaren waar Hij te voren was, ook gezind in den hemel. Het bevel heeft Hij achtergelaten dat zijn

evangelie zou gepredikt worden aan alle creaturen, bekeering en vergeving van zonden verkondigd worden onder alle volken. Niet zoodra was Hij gezeten op den middelaarstroon, of Hij zond zijne apostelen uit, toegerust met de gaven des H. Geestes, en riep weldra den grooten apostel der heidenen, door Hem verordineerd om den heidenen de oogen te openen, hen te bekeeren van de duisternis tot het licht, van de magt des satans tot God, opdat zij de vergeving der zonden zouden ontvangen en een erfdeel onder de geheiligden door het geloof in Hem (1). Ook in die heidensehe landen had Hij veel volk, ook uit die heidenwereld moesten vele schoven in de schuren van het Godsrijk worden ingezameld. Van eeuw tot eeuw, van volk tot volk heeft Hij het licht des evangeliewoords doen schijnen, ook op onzen bodem heeft Hij het doen stralen.

Wij zelv', wier vaderen voorheen
 Hier knielden voor een hout of steen,
 Wij zelv' zijn sprekende bewijzen.

Steeds is Hij voortgegaan dienaren bekwaam te maken en uit te zenden tot verbreiding van zijn koningrijk, tot bijeenverzameling uit alle geslachten, volken en natiën van die als verlost door het bloed zijns kruises parelen aan de kroon zijner heerlijkheid wezen zullen, en nog gaat Hij voort dit te doen, gelijk zoovele uitmuntende arbeiders in den

(1) Hand. XXVI: 18.

oogst getuigen kunnen. — Welk eene eere dan, nogmaals, tot dat zelfde doel door hartelijke deelneming aan de zending zijner dienaren mede te werken, welk eene eere, gedreven door eene liefde aan zijne liefde ontstoken, door die deelneming mede bij te dragen dat zijn naam verheerlijkt, zijn koningrijk uitgebreid, verlorene schapen tot dien eenigen Herder gebragt en gevallene onder de magt des satans zijne geheiligden, onderdanen en aanbidders van dien koning der koningen worden. Voorwaar, wij moeten het erkennen, de enkele gedachte is reeds zoo hartuitbreidend en de zaak zoo vereerend en heughelijk, dat geene betrekkingen hoe aanzienlijk, geene werkzaamheden hoe vereerend ook, daarmede kunnen vergeleken worden, dat, zoo wij Hem eenig-sints kennen in zijne dierbaarheid en waarlijk gelooven en weten dat Hij ook voor ons stierf, ook voor ons tot in eeuwigheid leeft, wij niets vuriger kunnen wenschen, dan dat wij daarin standvastig, volijverig, altijd overvloedig mogen bevonden worden.

Laat ons dan nog dit opmerken, hoe deelneming aan dit heilige werk deelneming is aan de verbreding der onschatbaarste zegeningen onder dezulken, die daarvan nog verstoken en in namelooze ellende gezeten zijn. Gezegenden mogen wij ons met vollen nadruk noemen, gezegenden met alle geestelijke zegeningen in den hemel in CHRISTUS. Ziet! ook onze voorvaderen zaten eenmaal in nachtelijke duisternis, tot de stomme afgoden heengetrokken, vreemdelin-

gen aan elke belofte, geene hope hebbende en zonder God in de wereld. Wie zal zeggen, hoeveel afgrijpselijke offeranden in de tijden der onwetenheid geofferd zijn, op dezelfde plek gronds die wij bewonen? Maar er is gezorgd voor ons. Het oog van christelijke zendingboden en daarna ook hunne schreden zijn door God gerigt tot dit land onzer woning. Ziet, het heidensch Nederland, gelijk het voor 1100 jaren was, is een christelijk land geworden. Wij weten nu wat voor zoovele eeuwen hier niemand wist, dat wij maar één God hebben, den Vader, uit wien alle dingen zijn en wij tot Hem, en maar één Heer, JESUS CHRISTUS, door wien alle dingen zijn en wij door Hem (1). Zijne offerande kennen wij; zijn verzoenend bloed wordt ons gepredikt. Ons voorhoofd is door het water des doops tot vergeving der zonden besprengd; reeds van kindsbeen af zijn wij in den troost des kruises onderwezen geworden. En zoo wij wat in den doop ons is toegezegd waarlijk ons toegeëigend, zoo wij door de genade des H. Geestes den eenigen Heer en Middelaar, in wien alle beloften Gods ja en amen zijn, met een ootmoedig, hartreinigend geloof aangenomen hebben, dan zijn wij niet alleen uitwendig, maar ook inwendig gezegend, gezegend met geestelijke zegeningen, die gesmaakt worden in den geest des gemoeds, met leven uit God, met kracht uit God, met vrede in God, met den geest der aanneming tot kinderen,

(1) 1 Cor. VIII: 6.

door welken wij »Abba Vader” zeggen, door welken wij in de hope der eeuwige heerlijkheid ons verheugen mogen. En aldus gezegend, hoe zouden wij het niet eene eere, een voorregt achten een zegen te zijn, mede te werken dat die zegeningen ook hun mogen toegebracht worden, die er nog van verstoken zijn, die in nachtelijke duisternis en elende, die onbeschrijfelijk is, zijn neêrgezeten.

Wij weten het, over 630 millioenen houdt nog de nacht des heidendoms zijne donkere schaduwen verspreid, en 160 millioenen dwalen bij het bleeke, koude schijnsel van Mekka's halve maan, gezwegen van de 9 millioenen uitmakende het kroost van ABRAHAM, nog niet genezen van de verblindingswaarmede hunne vaderen de hope Israels vervloekt en het bloed der verzoening vertreden hebben. Als wij alleen maar onze aandacht vestigen op dat onmetelijke Chinesche Rijk, dat eerst sedert weinig jaren voor het Evangelie is geopend, hoe ontelbare tempels treffen wij daar aan, maar geen die is toegewijd aan den levenden God, den schepper van hemel en aarde. Tien millioenen storten daar jaarlijks in de eeuwigheid, zonder gekend te hebben het Lam Gods, dat de zonde der wereld heeft weggenomen. Tallooze goden vervangen bij al die verdoelden de plaats van hunnen eenigen Maker, voor wezens hunner verbeelding, even hartstogtelijk als verschrikkelijk, buigen zij zich neer en stellen ze zich voor als gediend wordende door de gruwelijkste wanbedrijven.

Wij weten welk eene stem des bloeds van al de Heidenlanden opgaat, bloed van vijanden, bloed van slaven, bloed van kinderen vooral. De zendingen op hunne reizen volgende, zien wij den Rooden Indiaan, geacht de edelste te zijn onder al de Heidenen, pronken met de haarschedels zijner verslagenen: den Dajakker op Borneo zijne bruid een aantal menschenhoofden tot bruidsgave schenken: den Nieuw Zeelander het vleesch zijns vijands en zijns ongehoorzamen slaafs eten en aan zijne kleinen de afgeslagene hoofden tot speelgoed geven. Wij weten hoevele duizende kinderen in Azië, Afrika en de Stille Zuidzee jaarlijks zonder eenige genade door de banden hunner ouders gekeeld, geworgd, levend begraven, in gloeiende vulkanen geploft, voor tijgers en krokodillen ter verscheuring geworpen worden. Hoe gruwelijk het lot der vrouwen is onder de Heidenen is u niet onbekend, hoe vernederd beneden de dieren, beneden de slaven, niet aan den disch hunner echtgenooten toegelaten, aan de schrikkelijkste ijverzucht en achterdocht blootgesteld. Om het u met enkele voorbeelden te herinneren. (1) Op de Sandwicheis-eilanden zijn alle vrouwen van de Koningin af tot de laagste slavin toe onder het taboe geplaatst, dat is onder een heilige ban, die de dingen waarop die ban gelegd is onaanroerbaar maakt van een ieder, behalve van die hem heeft uitgesproken. Mannenarbeid mag de vrouw als

(1) HOFFMAN, Missionsstunden bl. 61, 343.

een lastdier verrigten, maar nooit mag zij het wagen aan den disch met haren man aan te zitten en de spijs aan te raken, die voor hem bestemd is, en voor hem alleen is al het goede en lekkere. Alles is taboe, dat hij in zijne zelfzucht voor zijn gehemelte, of tot wat einde ook, zich heeft voorbehouden.

In het Namaqualand, ter westkust van de Kaapstad, hooren wij uit den mond van eene vrouw, hoezeer zij het vertrek van den zendeling betreurde, door wien zij eerst in een beteren toestand was gekomen. „Eer gij tot ons kwaamt,” zeide zij, „waren wij in den ellendigsten staat, wij werden door de mannen als de dieren, ja erger dan de dieren behandeld. Dag aan dag moesten wij het pad op om honig, wortels en brandhout te zoeken. Hadden wij niets gevonden, dan werden wij geslagen. Gingen zij op de jagt, dan moesten wij het keukengoed, de kleine kinderen en alles wat de mannen noodig hadden, op onze schouders nemen en als pakossen nadragen. Hadden zij hun wild gedood, wij moesten het voor hen koken en durfden geen bete nemen voor zij gedaan hadden; als zij zich verwijderd hadden mogten wij het overschot opeten.”

Maar waartoe meer? Het is u bekend, het is u meermalen door zulke voorbeelden herinnerd, tot welke ontzettende laagte, verstomping en verdierlijking de heidenen gezonken zijn. Welke vreesselijke ellende en gruwelen daar worden gezien, welk treurig wegwijnen in verdrietige stomtheid, radelooze

zelfkwellling en woedend wroeten in eigene ingewanden, dat een ieder, wiens oog er op gevestigd wordt, met den diepsten weemoed vervullen moet.

Maar welk eene gedachte dan, welk een denkbeeld, waarvan de voorstelling alleen het hart dat een menschelijk hart mag worden genoemd, hoeveel te meer het hart dat een christelijk hart is geworden, in hooge verrukking brengen, in heiligen ijvergloed ontsteken moet, deel te nemen aan eene zaak, die niets minder bedoelt dan de diepgezonkenen uit zulk eene diepte van ellende op te heffen, in die duisternis licht te ontsteken; die zich buigende voor hout en steen in aanbidders van den eenigen God en den mensch-geworden Zaligmaker; die verdierlijken en slaven der zonde in vernieuwde menschen en kinderen Gods te veranderen, mede te werken dat ook onder die millioenen de banier des kruises geplant worde, die banier des kruises ook hun verademing en vrede toewapperende, ook hen naar een' weg des behouds, ook hen naar een geopenden hemel henenwijzende. — O! gezwegen van de schuld die daartoe op alle gezegenden met de hemelsche zegeningen rust, het gebod der prediking des evangelies aan alle creaturen dat daartoe roept, en de liefde waardoor alle verlost en waarlijk geheiligden daartoe inwendig gedrongen worden, zoo is reeds dat werk zelf van dien aard, is het zoo heerlijk en Godverheerlijkend tevens, dat het met nadruk tot die deelneming wekt, terwijl daarenboven niet klein is

de vreugde die het schenkt, de zegen, waarmede die er zich aan toewijden, door den Heer uit den hemel daarvoor gezegend worden.

Ja, dit werk gelijk het reeds heerlijk in zich zelve is, zoo is ook rijk de zegen die het schenkt, heilig het zielsgenot, dat de deelneming daaraan doet smaken. Laat ons ook hierbij een oogenblik stilstaan, laat ons opmerken hoe die deelneming, zoo zij is gelijk wij haar straks omschreven hebben, een genot verschaft, dat zielverkwikkend en verblijdend moet geheeten worden, daar zij ons de kracht des kruises onzes Heeren doet aanschouwen, - de ontfermende trouw van onzen Heiland meer kennen doet, - en voor oogen stelt hoe de heerlijkste beloften Gods bij toeneming vervuld en bevestigd worden.

Zoo wanneer ik van de aarde verhoogd zal zijn, dus sprak eens onze Heer en Heiland, zal ik ze allen tot mij trekken, en dit zeide hij, beteekenende hoedanigen dood hij sterven zou, (1) dit zeide Hij van de aantrekkende en herscheppende kracht, die Hij, door zijn kruis zou oefenen. Het is als de gekruisigde dat de Heer zich eene gemeente uit de volken verzamelt en dat niet ondanks zijn kruis, maar door het kruis, door datzelfde kruis, dat nog

(1) Joh. XII: 32, 33.

altijd den natuurlijken mensch eene ergernis en dwaasheid is, maar eene kracht Gods tot zaligheid is en blijft voor een iegelijk die gelooft. Ach! indien de zendelingen, die uitgaan, Christus den Heer alleen prediken als een volmaakt Leeraar van God gekomen, als den verheven Koning in het rijk van waarheid en deugd, als den magtigen Zoon van God die zijnen scepter uitstrekt over de volken der aarde, dan blijven de volken heidenen of zij worden het op nieuw. Maar als zij CHRISTUS verkondigen den gekruisigden, CHRISTUS als het Lam Gods, dat de zonde der wereld heeft weggenomen, CHRISTUS als den barmhartigen Hoogepriester, die met ééne offerande de schuld eener doodschuldige wereld verzoent, dan openen zich de harten voor de genade Gods en de werking des Heiligen Geestes, de slapende ontwaken en zij staan uit den doodenslaap op om den gekruisten en nu verhoogden over zich te doen lichten.

De geschiedenis der Evangelieverbreiding, stelt het ons in treffende voorbeelden voor oogen. Hoort het getuigenis van een Indiaan, nadat hij tot bekeering was gekomen. „Broeders,” zeide hij tot zijne stamgenooten, „ik was een Heiden en ik ben oud onder hen geworden, daarom weet ik wel hoe de Heidenen denken. Daar kwam eens een blanke prediker tot ons, die wilde ons betoogen dat er een God is. Wij antwoorden hem: houdt gij ons voor zoo dom, dat wij dat niet wisten? ga heen, van waar gij

gekomen zijt." Een ander kwam en zeide: „Gij moogt niet stelen, niet liegen, u niet dronken drinken. Wij antwoordden: gij dwaas! meent gij dat wij dat niet wisten; leert dit eerst voor u zelve en ga heen, zegt het dan aan uw eigen volk." Eindelijk kwam een derde en die sprak: „de Heer des hemels en der aarde heeft mij tot u gezonden om u te zeggen dat Hij u wil redden uit uwe ellende. Daarom is Hij een mensch geworden en Hij heeft zich zelve gegeven tot een losprijs voor uwe ziel en eene afwassching van uwe zonden." Die woorden kon ik niet vergeten, zij waren mij te diep in het hart gedrongen; ik dacht er bestendig aan: ja ik droomde zelfs van het bloed dat CHRISTUS de Heer voor ons heeft vergoten. En met dat woord, broeders! is door Gods genade de opwekking en bekeering tot een nieuw leven bij ons aangevangen."

Treffend is het getuigenis door den uitnemenden zendeling CASALIS (thans aan het hoofd van het zendingeninstituut te Parijs geplaatst) wegens het gebeurde onder de Bassouto's in Afrika gegeven. Op het Paaschfeest, zegt hij, verhaalde men hier het lijden van CHRISTUS; eene meer dan gewone opmerkzaamheid heerschte in de vergadering, een man stond op en ging snikkende naar buiten. Men wilde de oorzaak van zijne droefheid weten: men vond hem op een steenhoop geknield, het aangezicht in tranen drijvende: men vroeg hem wat hem scheelde, wat hem zoo zeer bedroefde. Hij antwoordde: dat woord

van den Zaligmaker aan het kruis: „mij dorst” en niemand die hem een glas water gaf! dat is een dolk, die in mijn hart is gegaan.” Wij trachtten hem te troosten, maar gedurende verscheidene dagen weigerde hij vertroost te worden, daar hij zich rekende een te groot zondaar te zijn. Eindelijk vloeide de genade over en de Heer deed hem zijne liefde inzien. Hij vond den vrede, hij deelde zijn geloof aan zijne landgenooten mede. Zijne bekeering werd het sein eener nieuwe bedeeing voor onze zending. Van dien dag af aan, zeven jaren na onze aankomst, openbaarde zich eene opwekking bij de Bassouto's, opwekking die niet heeft stil gestaan en die der gemeente van Moria eenige honderden van zielen heeft toegebracht. — Nog een ander bewijs voor de wonderbare werking van het woord des kruises, medegedeeld door denzelfden apostel der Bassouto's, mogen wij hem noemen. Eenige weken voor mijn vertrek, zegt hij, woonde ik den doop bij van twee mannen, van welke de een den zoon des anderen had opgegeten. Zij hielden elkander bij de hand, zij hadden hunne wederzijdsche vijandschap, hunne afgrijsselijke daden, hunne oude twisten vergeten, om zich slechts te zamen te herinneren hunne schuld voor God en slechts te denken aan de oneindige liefde hun bewezen, de genade van de zaligheid te hebben gevonden.

Met moeite weerhoud ik mij van meerdere der ontelbare treffende proeven van de kracht des kruises

onzes Heeren u voor te stellen: maar deze enkelen uit zoovelen, hoe staven zij het, hoe doen zij het gevoelen, dat de deelneming aan de zendingszaak, deelneming is aan eene zaak, die het op zielverblijdende en verkwikkende wijze doet aanschouwen, welk eene kracht Gods en wijsheid Gods er in de prediking van het kruis van CHRISTUS, het zoenbloed van CHRISTUS gelegen is.

En wat niet minder zielverblijdend is, is dit, dat zij ook de sprekendste bewijzen doet kennen van de trouw en ontferming des Heeren JESUS voor de zijnen. Toen de Heer zijn zendingslast op den berg van Galilea gegeven had: „gaat heen, onderwijst alle volken,” toen voegde Hij er aan toe dat zielbemoedigende woord voor alle zijne dienaren door alle eeuwen: „ziet ik ben met ulieden alle de dagen tot aan de voleinding der wereld (1).” En van dat heerlijke woord: ziet ik ben met u! hoe doet de deelneming aan de zendingzaak ons de vervulling zien in alle 's Heeren echte zendelingen. Roept ze u voor den geest, die tallooze bezwaren en hindernissen die den evangelieboden tegenstaan in de heidenwereld, die verlatenheid van al de hunnen, dat woeste en vreemde land, die barbaarsche gruweltooneelen die zij rondom zich aanschouwen, die moeilijk aan te leeren taal, die drukkende hitte, die nijpende koude, die heerschende ziekten, die tallooze gevaren naar ligchaam en ziel, dat gebrek

(1) Matth. XXVIII: 19, 20.

aan zichtbare gemeenschap der heiligen! wie houdt hen staande? wie zorgt dat hun licht niet verdooft, wie vertroost, wie versterkt en wie bemoedigt hunne zielen? wie anders dan Hij, die met goddelijke ontferming heeft verzekerd en met goddelijke trouw bevestigd, dat: „ik ben met u?”

Dertig jaren lang leefde en werkte de Amerikaansche zendeling POOR in het gloeiend keerkringland van Ceylon; nog op 70 jarigen leeftijd ging hij naar zijn vaderland New-York, maar met het vaste voornemen om naar het akkerveld zijns geloofs en zijner hope terug te keeren. Zeven en zestig jaren lang zwierf de zendeling der Broedergemeente DAVID ZEISBERGÉN in de wouden van Noord-Amerika onder de wilde Indianen rond; hij leefde en stierf met een psalmtoon in het hart en op de lippen. Wat dreef een GÜTZLAFF en een HUGO HAHN andermaal uit Europa terug naar de heidenwereld? Wat doet een JELLESMA te midden van al zijne bezwaren uitroepen: »voor geen stand in de wereld zou ik den mijnen verruilen willen;” wat een RIEDEL als in verrukking vragen: »ziet gij wel, hoe zalig de stand van een zendeling is?” Wat anders dan de hand des Heeren, die met Goddelijke kracht aan de zijde zijner dienstknechten staat, die hand die als door de wolken zijner heerlijkheid boort om dat woord der liefde: »Ik ben met u,” aan de zijnen te bevestigen? Heerlijke vrucht der deelneming aan de zaak der verbreiding zijns evangelies, dat zij Hem, om ook

onze zielen tot geloof te bewegen of daarin te versterken, in zijne onveranderlijke trouw in het vervullen zijner heilbeloften kenbaar maakt.

En gelijk den Zoon des Vaders, zoo doet zij ook God den Vader ons kennen zoo als Hij Ja en Amen maakt alles wat in zijn woord met opzigt tot de uitbreiding zijns koninkrijks is beloofd geworden. Naar luid der ondubbelzinnigste toezeggingen, zal Hij, voor Wien wij ons nederbuigen als den CHRISTUS Gods, den eenigen Middelaar en Zaligmaker, door God gesteld worden tot een licht der heidenen en om Gods heil te brengen tot de einden der aarde; het rijse, tot een boom opgewassen, zal staan opgericht tot eene banier der volken, en een vraagbaak der heidenen, het rijk van Gods gezalfden alle koninkrijken overwinnen en het zal geschieden dat de berg van het huis des Heeren zal gevestigd zijn op den top der bergen en verheven boven de heuvelen en alle volken zullen tot denzelven toevloeijen.

En nu, nemen wij deel aan de zedingszaak, wat is het dan dat wij aanschouwen? Wij staan als op een wachttore, wij slaan de blikken rondom ons heen en hier zien wij het nevelfloers zich scheuren, daar de dageraad des heils aanbreken, ginds de levenwekkende stralen van de zon der gerechtigheid over de Heidenlanden zich verbreiden en de beloften, door God gedaan, in vervulling komen. Wij zien het, de Heer vermeerdert de schare der arbeiders en gedurig doet hij nieuwe akkers ontginnen. Meer

dan 1000 Evangelieboden zien wij door Hem in de 19^e eeuw tot de Heidenen uitgezonden en meer dan 7000 inboorlingen als helpers hun toegevoegd. Wij vernemen van 4000 nieuwe Gemeenten onder de Heidenen gesticht, met meer dan 200,000 leden en 3000 zendingscholen, die 250,000 leerlingen verzamelen. Waar men bij den aanvang dezer eeuw geen penning gaf voor de zending onder de Heidenen, daar zien wij nu vijf millioenen guldens tot dat einddoel jaarlijks besteed, wij zien den gezegenden Bijbel in 32 millioenen exemplaren over de aarde verspreid, vertolkt in bijna 200 talen, als of de Pinkstergave der talen eens aan de Apostelen verleend, bij vernieuwing het eigendom der kerk ware geworden en wij worden gedrongen de juichtaal te doen hooren: Gode zij dank, die alzoo doet triomferen in CHRISTUS en de reuk zijner kennis zich verspreiden doet aan alle plaatsen.

Hier planten de magtigste Christenmogendheden der wereld, sinds den jongsten tijd tot dat doel vereenigd, hare banieren in het hart van dat China, dat door alle eeuwen heen zijn reuzenmuur hardnekkig voor het Evangelie hield gesloten: daar krimpt MAHOMED'S halve maan voor het licht van de zon der gerechtigheid en ginds in het land van Indus en Ganges zien wij, ja, sinds de laatste helft des vorigen jaars de zendingsposten, die het land als met een net overdekten, ten deele geteisterd, ten deele verwoest door ontzettende stormen

en onweders, maar wij staan in de overtuiging, dat ook die stormen en onweders onder 's Heeren bestuur de winden zullen worden, die op hunne vleugelen de bladeren van den levensboom tot genezing der Heidenen heinde en verre dragen zullen. Wij staan op den wachttoren en wij staren naar andere zijden. Wat zien wij? Java niet langer voor het Evangelie gesloten, naar Borneo in de laatste dagen meer dan vroeger de oogen der Christenen en de schreden der zendingboden gerigt en op Celebes (wien ligt het nog niet versch in het geheugen?) eene opwekking te weeg gebragt, die ons in den aanvang van dit jaar de taal der verwondering en aanbidding van een LINEMANN deed hooren: niet minder dan 10,000 Heidenen werden er op het einde van 1856 nog in de districten Toncea, Lekoe-pang, Klabat boven en Klabat beneden geteld, en op het einde van 1857 zal er met Gods hulp geen enkele meer zijn." (1). Wij rigten den blik naar het zuiden en wij zien duizende bewoners der Zuidzee en Middellandsche eilanden tot het Christendom overgegaan; wij zien in het land van CHAM Bersebaas en Bethesdaas (2) verrezen, waar vroeger alleen dorre zandwoestijnen, bewoond door wilde horden, wilder dan de leeuw der woestijn, werden aanschouwd. Wij zien in Namaqua's en

(1) Maandberigt van het Ned. Zen. Gen. n°. 1.

(2) Namen van Evangelische zendingsposten onder de Bechuanen in Zuid-Afrika.

Her érolanden de bewijzen vermenigvuldigd, dat
 Moorenland zich haast de handen naar God uit te
 strekken. Naar het Noorden eindelijk rigten wij het
 oog en wij aanschouwen daar de eeuwige ijsvelden,
 waar voorheen een wreede dondergod, streng als
 de natuur, heerschte, nu door de Zon der gerechtig-
 heid beschenen en tot in den poolnacht der Groen-
 landers bloemen dragende van goddelijke liefde en
 gerechtigheid. — Voorwaar! op dat alles onze blik-
 ken vestigende, zoo zien wij het overwinnend leger
 des Christendoms met stillen, maar rusteloozen gang
 al verder en verder voorttrekken, en hoe de hemel
 met iederen dag een nieuwen toon hoort van het
 groote zegelied over een nieuw Babylon, dat een-
 maal geheel zal zijn gevallen. Ziet de dagen
 komen, spreekt een profeet, maar indedaad wij
 zien ze komen, de dagen, waarin de profetie zich
 vervullen zal: Ik zal mijn Geest uitstorten op
 alle vleesch, eens zal de Heer één zijn op
 aarde en zijn naam één, de aarde vol van
 de kennisse des Heeren gelijk de wateren
 den bodem der zee bedekken en de verlost
 menschheid ééne Godsgemeente, in welke God
 zelf alles in allen zal wezen. „Maranatha!”
 zoo klinkt het ons van alle kanten tegen. » De
 Heer komt! Hij komt gewisselijk!” — Wie die dit
 alles indenkt, zal de deelneming aan de zendingszaak
 niet de deelneming aan eene zaak die onze zielen
 het heerlijkst genot doet smaken, met ons noemen
 moeten?

Is alles wat wij ons herinnerden reeds meer dan voldoende te achten om ijver in dezen bij ons op te wekken of te verlevendigen, ook dit nog eindelijk moet onze belangstelling in de zending'szaak verhoo- gen, dat deelneming daaraan ook aan de zalig- heid onzer eigene zielen uitnemend kan dienstbaar zijn. Of is het niet zoo dat die deel- neming en door die deelneming het bekend worden met den toestand der heidenwereld, ons strekken kan om te leeren de voorregten, die wij genieten, dank- baar op prijs te stellen? Ach wij vergeten, (gij zult het met mij naar ik vertrouw tot beschaming erken- nen.) wij vergeten maar al te veel de genade Gods, die ons heeft doen geboren worden onder een licht, dat voor zoo vele volken nog niet mag schijnen. Wij verplaatsen ons te weinig in den toestand der- genen, die derven wat ons zoo ruim is ten deel gevallen. Maar als wij dan meer aandachtig rond- zien onder die millioenen, die nog in nachtelijke duisternis omwandelen, als wij aanschouwen hunne ellende, hunne ontzedelijking, ontmenschelijking, ver- dierlijking, den nacht van zonde en jammer waarin zij, uit éénen bloede met ons gesproten, zijn bedol- ven, dan beseffen wij met kracht en met klaarheid wat wij aan het Godsgeschenk des evangelies heb- ben dank te weten, en zoo wij eenigzints door ge- nade de kracht er van aan ons hart en ons leven ondervonden hebben, dan worden wij gestemd en gedrongen, om Hem te danken en te verheerlijken,

die uit die duisternis ons getrokken en overgebracht heeft tot zijn wonderbaar licht.

Ook een toetssteen voor het leven doet die deelneming ons aan de hand en zij kan dienstbaar zijn om ons te leiden tot de hoogst noodige zelfbeproeving. Als wij daar hooren van Heidenen die zich bekeeren, die geloovig worden, die met hart en ziel aan den Heiland zich overgeven, wier eerste liefde liefelijk is en vol jeugdige kracht, en wier verschi geloofsleven zulke heerlijke vruchten doet voortkomen; van zendelingen die allerlei ontbering, allerlei moeite, allerlei smaad en gevaren zich getroosten en duizend dooden sterven, om zielen van heidenen van den vreesselijksten dood te redden, dan wordt de vraag ons nader aan het hart gebracht, of het ook bij ons reeds gekomen is tot die waarachtige bekeering, of ook wij reeds de redding onzer zielen bij den Heiland hebben gezocht, of Hij gezegd kan worden door geloof en liefde in ons te leven en wat vruchten van geloof wij al voortgebracht hebben? hoe het bij ons met de betooning der liefde staat en welke de zelfsverloocheningen zijn tot welke wij bereid zouden wezen?

Als wij daar hooren van een Otaheitisch koning, die in vrede henenging met dat woord op de stervende lippen: »JESUS alleen!" moet het ons niet doen stilstaan en vragen: ik, van kindsbeen af met het evangelie opgevoed, ben ook ik reeds gekomen tot die eenvoudigheid, die blijdschap, die verzekerdheid

des geloofs, en als ook ik nu werd opgeroepen, zou ik dan ook durven henengaan met dat woord op de lippen: JEZUS en JEZUS alleen?

Hoeveel te denken geeft het niet, en hoe leidt het tot heilzame beschaming, "als wij daar mannen en vrouwen en kinderen zelfs slagen, mishandeling, verstooting en den dood zich gaarne zien getroosten om des evangeliums wil; als wij den eenen zendeling diep bewogen hooren zeggen: »ik wil van geene offeringen hooren; ik ken ze niet; één slechts heeft zich opgeofferd en dat voor mij; ontheilig dat woord niet door het op mijnen arbeid toe te passen;" en wederom een ander, de stoutmoedige verspieder van China's kusten: »ik heb niets gedaan; ik ben niets; de Heer is en doet alles." Hoe heilzaam en beschamend is de droefheid naar God, die daaruit kan voortkomen, de zelfveroordeeling, de heilige jaloerschheid en den ijver, die daardoor kunnen worden opgewekt.

En als wij verslagen zijn over onze zonden, als wij waarlijk een blik hebben geslagen in den verloren toestand waarin wij zijn, en doordrongen van de overtuiging dat toch JEZUS, JEZUS alleen ons kan redden en zalig maken, vragen of Hij zich ook onzer ontfermen, of Hij zijne reddende genade ook aan ons zou willen verheerlijken, o! hoeveel grond en hoeveel voedsel tevens vinden wij dan voor een zielvertroostend geloof, als wij het hooren en als voor onze oogen aanschouwen, hoe ook de gruwelijkste

afgodendienaars, ontuchtigen, wellustigen, dieven, menschen- en kindermoordenaars door den Heiland begenadigd, afgewasschen, geregtvaardigd, door den Heiligen Geest vernieuwd en in toonbeelden van de kracht der genade veranderd zijn; hoe kan het tot ons zelve ons doen zeggen: wat buigt gij u neder, o! mijne ziel, en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op den Heer, die den Heiden de bekeering ten leven schonk, en die naar zijne zondaarsliefde, zoo groot en zoo ruim, dien zelfden zegen ook u wil deelachtig maken.

Ziet, zoo kan de deelneming aan de zendingszaak onder den invloed van boven, ons verootmoedigen, beschamen, vertroosten, waar wij de treffende bewijzen van geloof en liefde aanschouwen, tot najver en heilige geestdrift opwekken, het hart met dankbaarheid en liefde vervullen, en ons bewegen om met de krachten en gaven die ons geschonken zijn, den Heer ons te wijden en ten dienste stellen en alzoo het heil onzer eigene ziel op het uitnemendst bevorderen.

Laat er ons dit nog bijvoegen, dat zij in het hart der geloovigen de zaligste hope versterkt en in de blijde verwachting bevestigt, dat het rijk des Heeren eenmaal alomme verbreid zal zijn, en telkens meer aanbreken die verrukkelijke toekomst, waarin de verheerlijkte Middelaar andermaal komt en in heerlijkheid gezien zal worden.

Teekenen geeft de Heer te zien en krachten te

aanschouwen op den zendingsakker, genoeg om te leeren vertrouwen, hopen, juichen in Hem en in zijn heil. De schuddingen en bewegingen van hemelsche en aardsche magten, zien wij dienen om zijn onbewegelijk koninkrijk op het wereldrond te verbreiden en te bevestigen. Wij zien de ijzerbanen, de waterwegen, de wondervolste uitvindingen op stoffelijk gebied strekken, om de komst van dat rijk te bevorderen. Wij hooren zijn naam geprezen en verheerlijken in Groenland, in Labrador, in Afrika's gloeiend zand, in Oost-Indië, China, tot aan Australië's afgelegene kusten, en dit o! dit versterkt voor allen die gelooven en dien Eenigen liefhebben de zielverblijdende overtuiging, welke reeds de eerste geloovigen ook onder de heftigste vervolgingen met opgerigte hoofden deed wandelen: de Heer komt, Hij komt om zich wonderbaar te vertoonen in al de zijnen en verheerlijkt te worden door de hoogste gelukzaligheid van al zijne heiligen. Hij komt, Hij nadert en met Hem nadert de dag waarop, bij het klinken der bazuinen, de dood zal verslonden zijn tot overwinning, de zaligheid volkomen, de hemel voltallig en hemel en aarde ééne heilige gemeente wezen zal, waarin de driemaal Heilige voor eeuwig zal geprezen worden. Wat dunkt u, zullen wij de deelneming aan de zendingszaak, die beschamen, verootmoedigen, tot geloof en liefde en ijver en dankbaarheid onder den Goddelijken zegen leiden kan en de heerlijkste hope kan versterken, zullen

wij die niet heilzaam voor het leven en de zaligheid onzer zielen noemen?

Buiten allen twijfel, gij zult het met mij erkennen, dat de deelneming aan de zendingszaak, als aan eene zaak, die in zichzelf reeds zoo heerlijk is, die een wezenlijk genot bereidt en zoo zeer kan bevorderlijk zijn aan de zaligheid onzer zielen, overwaardig is dat wij er ons geheel aan toewijden. Dat dan ook niemand in belangstelling achterblijve. Die zich aan zoo heerlijk eenen arbeid onttrekt, dien moeten de eere van CHRISTUS, het heil der zielen, ja ook zijne eigene zaligheid weinig ter harte gaan. De belangstelling in de zendingszaak is de toetssteen, waaraan wij de echtheid en het gehalte van het ware, christelijke leven, dat wij meenen te bezitten, beproeven kunnen. Geeft uwe zielen voor het eerst of bij vernieuwing over aan den voor u gekruisten Heer, opdat uw hart van eene liefde en ijver worde vervuld, die u niets vuriger doen wenschen en bejagen dan om èn door uwe gaven èn door uwe medewerking èn door uwe gebeden alles aan te wenden, opdat de gezegende naam van Hem die den hemeltrou om onzen wil verwisselde met Golgotha's kruis, alomme gekend en geloofd en geprezen worde. Is de zendingszaak u de zaak des harten geworden, laat wat haar belemmert uwe deelneming niet verminderen, uwen ijver niet uitdooven, maar blijft eene geloovige verwachting koesteren, ook te midden van al wat haar zou kunnen beneve-

len. Het is Gods werk, dat wij geroepen zijn te werken, het werk des Vaders, des Zoons en des H. Geestes; wij kunnen niet beschaamd uitkomen, wanneer wij zijne eere zoeken. Wat gij in uwen kring en met uwe krachten doen kunt, blijft het doen met alle magt. Laat ons allen goed doende niet vertragen en in het ons aanbevolen werk meer standvastig, volijverig en overvloedig zoeken te worden. Verplaatsen wij ons, gelijk in de jongstverloopene weken, zoo bij voortdoring aan den voet van 's Heeren kruis, opdat uit geloof en liefde een ijver in ons ontvlamme, die geene voorbijgaande flikkering is, maar een groot helder opbrandend vuur, geene zich oplossende morgenwolk, maar eene overvloedige daauw die woestijn ten goede komende, die bestemd is als eene roos te bloeijen. Ziet, zoo zal ook aan ons bevestigd worden, wat reeds aan zoo talloos velen gebleken is, dat de deelneming aan den arbeid voor het Godsrijk zegenend wederkeert tot ons zelven, en dat onze schat vermeerdert naarmate wij haar meer uitzetten op winst en woeker voor CHRISTUS.

En boven alles, laat ons volharden in den gebede, volharden in smeeking voor de komst van 's Heeren koninkrijk en in ons midden en onder de heidenen en Mohamedanen en ook onder die van Israël, wier aanneming voor de heidenen en voor de geloovigen uit de heidenen een nieuw leven zal zijn uit de dooden, opdat meer en meer het doel der verlossing bereikt,

de aarde van de kennis des Heeren vervuld en Gods tabernakel gezien worde onder de menschen, die Hij naar zijn beeld gemaakt en door CHRISTUS in de gemeenschap des H. Geestes naar zijn beeld herschapen heeft, tot roem zijner eeuwige, zijner nooit volprezene liefde! —

A 243 1952